

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 11 0 U 006478 16 Uvp 2
Banjaluka, 09. februara 2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, predsjednika vijeća, Merside Bjelobrck i Stake Gojković, članova vijeća, uz učešće Margarete Nikić zapisničara, u upravnom sporu po tužbi tužilaca MKD Z. d.o.o. B., koga zastupa direktor J.G., a istu punomoćnik G.B. advokat iz B., Ul. ..., te J.G. iz B., ..., D.M. iz B., Ul. ... i Društva za upravljanje investicionim fondovima I.N. a.d. B., Ul. ..., koga zastupa direktor S.R., protiv rješenja broj: 02-24-553-30/2008 do 03. februara 2011. godine, tužene Agencije za ... RS, B. u predmetu otklanjanja nepravilnosti u poslovanju, odlučujući o zahtjevima tužilaca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci, broj: 11 0 U 006478 11 U od 16. novembra 2012. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09. februara 2017. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjevi se odbijaju.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijene su tužbe tužilaca izjavljene protiv osporenog akta bliže označenog u uvodu presude, donesenog u izvršenju presude istog suda, broj: 11 0 U 000313 10 U 2 od 23. decembra 2010. godine. Osporenim aktom je naloženo tužiocu MKD Z. d.o.o. B., da radi otklanjanja nepravilnosti u poslovanju izvrši sljedeće radnje: da višak prihoda nad rashodima u iznosu od 1.271.850 KM, ostvaren do dana 08. oktobra 2007. godine (kao dana upisa u registar organizovanja MKD), rasporedi na povećanje osnovnog kapitala-uloga neprofitne humanitarne organizacije UG Z. da ste B., osnivača neprofitne MKO Z. B. osnovane 11. decembra 2001. godine, u svrhu kreditiranja socijalno ugroženih lica i razvoja mikropreduzetništva, koja je kao takva poslovala do 08. oktobra 2007. godine, te da u sudski registar izvrši upis povećanja osnovnog kapitala-uloga UG u iznosu od 1.271.850 KM, shodno članu 4. Zakona o udruženjima i fondacijama Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske” broj: 52/01 i 42/05, u daljem tekstu: ZUIF), članu 2. i 14. Zakona o mikrokreditnim organizacijama („Službeni glasnik Republike Srpske” broj: 19/01, u daljem tekstu: ZMKO iz 2001. godine) i članu 4. Odluke o ostalim uslovima za poslovanje mikrokreditne organizacije („Službeni glasnik Republike Srpske” broj: 111/07, u daljem tekstu: Odluka). Rok za izvršenje nije dat, jer je nalog izvršen.

Odbijanje tužbe obrazloženo je razlozima da je osporeni akt pravilan i zakonit i da prigovorima i navodima istaknutim u tužbama tužilaca nije doveden u sumnju. U vezi sa tim, istaknuto je da je neprofitna organizacija UG kao jedini osnivač dana 11. decembra 2001. godine, osnovalo neprofitnu MKO, te da je na osnovu odluke Upravnog odbora UG od dana 06. aprila 2004. godine, izvršen prenos 90% osnovnog uloga u MKO bez naknade na dva fizička lica, direktora MKO J.G. i njenog zamjenika D.M., ali da im taj besteretni prenos ne daje svojstvo suosnivača MKO, jer da je isti protivan postupanju dobrog domaćina i dobrog

privrednika u smislu člana 38., a u vezi sa članom 4. i 35. ZUIF, niti im daje pravo na raspodjelu ostvarenog viška prihoda nad rashodima, jer ih je MKO stekla za vrijeme poslovanja kao neprofitna organizacija. Navedeno je da tužiocima J.G. i D.M. kao suosnivačima MKD pripada pravo da dijele dobit po tom osnovu, koja je ostvarena poslije 08. oktobra 2007. godine kada je MKO iz neprofitne organizovana u profitnu organizaciju, a da novčana sredstva u iznosu od 1.271.850 KM ostvarena do tog datuma ne mogu ostati MKD, jer da bi se na taj način omogućilo određenim licima da učestvuju u raspodjeli sredstava ostvarenih do 08. oktobra 2007. godine, u periodu u kojem oni nisu bili suosnivači MKO. Nalazi da je pravilno osporenim aktom naloženo tužiocu MKD da predmetna novčana sredstva ostvarena do 08. oktobra 2007. godine, rasporedi na povećanje osnovnog kapitala-uloga UG kao jedinog osnivača, a u svrhu kreditiranja socijalno ugroženih lica i razvoja mikropreduzetništva što je bila osnovna djelatnost MKO, a sada MKD. Smatra da pravo na raspodjelu tih sredstava nema ni tužilac DUIF. I.N. a.d. B., jer da je pristupio dana 08. oktobra 2007. godine, kada je izvršena transformacija u profitnu organizaciju MKD, pa da je osporenim aktom pravilno naložen raspored spornog iznosa onome kome pripada i u svrhu obavljanja djelatnosti. Nije prihvatio prigovor tužilaca da je osporeni akt mogao dovesti do raskida ugovora između MKO i Dobrotvorne pravoslavne organizacije (IOCC), iz razloga što smatra da bi do raskida ugovora vjerovatnije došlo da su ova sredstva podijelila između sebe lica koja na to nemaju pravo, kao što je navedeno u odluci koja je naknadno poništena. Iz tih razloga zaključio je da nisu ispunjeni uslovi za poništenje osporenog akta propisani članom 10. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske” broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zbog čega je tužbe odbio.

Blagovremenim zahtjevima za vanredno preispitivanje presude tužioci su osporili njenu zakonitost, zbog povrede materijalnog prava, povrede propisa o postupku koja je od uticaja na rješenje ove upravne stvari i povrede prava na imovinu iz člana 1. Protokola I uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima i osnovnim slobodama. U bitnom je u zahtjevima navedeno: da su presuda i osporeni akt protivrječni i da je tumačenje relevantnih zakonskih odredbi dato od strane suda i tuženog proizvoljno, jer da se prema članu 14. ZMKO iz 2001. godine na koji su se pozvali, nije mogla vršiti distribucija viška prihoda nad rashodima ostvarenog u poslovanju neprofitne organizacije MKO do 08. oktobra 2007. godine, u korist bilo kojeg od njenih osnivača, te da je suprotno tome sud prihvatio stav tužene da se isti može rasporediti na povećanje osnovnog uloga UG kao jedinog osnivača, a ne i na uloge tužilaca kao suosnivača, da je UG bilo njen jedini osnivač samo do 2004. godine, kada su se priključili suosnivači tužioci J.G. i D.M., pa da je na taj način izvršeno favorizovanje jednog od suosnivača i distribucija stečenog novčanog iznosa i pored zabrane distribucije tih sredstava. Navedeno je da MKO od samog osnivanja ima samostalan subjektivitet u odnosu na njenog osnivača UG, što je dodatni razlog za nemogućnost distribucije sredstava samo jednom od osnivača. Istaknut je prigovor da zakonskom zastupniku MKD nije data mogućnost učešća u postupku, da je to zahtijevao u podnesku od 27. januara 2011. godine i da nije pravilno obrazloženje presude u pogledu tih tužbenih navoda. Smatraju da osporeni akt sadrži nedostatke koji ga čine ništavim, jer da u obrazloženju nisu dati suštinski razlozi za odluku, a da se značajan dio obrazloženja odnosi na odluku Skupštine tužioca MKD od 07. aprila 2008. godine, o raspodjeli ostvarenog viška novčanih sredstava, iako je ta odluka poništena istog mjeseca, pa da se ne može ispitati zakonitost osporenog akta. Tužioci smatraju da tužena nije otklonila nedostatke na koje je ukazano ranijom presudom tog suda. Pogrešnu primjenu materijalnog prava tužioci vide u tome da odredbe članova 4. stav 2. ZUIF, člana 4. stav 1., člana 14. ZMKO iz 2001. godine, člana 1. Protokola I uz Konvenciju i drugih, nisu pravilno primijenjene. Navedeno je da je ova povreda dovela do pogrešnog zaključka tužene i nižestepenog suda, da organi UG prilikom donošenja odluka o „prenosu osnivačkih prava“ na tužioce J.G. i D.M., nisu postupali sa pažnjom dobrog domaćina, niti dobrog privrednika, jer da prethodno nije utvrđeno da se nije radilo o besteretnom prenosu, da su to tužioci dokazali odlukom Upravnog odbora UG od 06. aprila

2004. godine, ugovorom zaključenim između UG i J.G., D.M. i G.U., izvještajem eksternog revizora T. d.o.o. G. od 22. juna 2004. godine i drugim dokazima. Zbog tog propusta, da tako izvršeni prenos tužena ne smatra pravno valjanim, iako se ne radi o zakonom zabranjenom načinu sticanja udjela, pa im ne daje status suosnivača MKO koji imaju po osnovu pomenute odluke i upisa u sudski registar. Smatraju da ostvareni višak prihoda nad rashodima u periodu do 08. oktobra 2008. godine, treba da ostane tužiocu MKD u svrhu mikrokreditiranja, jer da bi na taj način bila zaštićena i ideja neprofitabilnosti u kojem okruženju je društvo poslovalo do 08. oktobra 2007. godine, kada je ostvaren pomenuti višak prihoda nad rashodima, za koju odluku je mjerodavno pravo sadržano u članu 4. ZUIF na koju se poziva i presuda, ali da istu, kao i član 14. ZMKO iz 2001. godine pogrešno tumači na već opisani način. Istaknuto je da je donošenjem osporenog akta došlo do miješanja u ugovorne obaveze tužilaca koje imaju prema ranije zaključenim ugovorima, a koje zbog navedenog neće biti u mogućnosti ispoštovati. Smatraju da je osporenim aktom povrijeđeno pravo tužilaca na imovinu, jer da ostvareni višak prihoda nad rashodima predstavlja njihovu imovinu zaštićenu članom 1. Protokola I uz Konvenciju. Predložili su da se zahtjevi uvažavaju i presuda preinači tako, da se osporeni akt poništi ili da se presuda ukine i predmet vrati tom sudu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na zahtjeve za vanredno preispitivanje presude tužena je osporila njihovu osnovanost, ističući da je presuda donesena u skladu sa članovima 2. i 14. ZMKO iz 2001. godine, jer da je MKO do 08. oktobra 2007. godine poslovala kao neprofitna organizacija i da je ostvarila višak prihoda nad rashodima, a da nije ostvarila dobit koja bi se mogla dijeliti osnivačima. Iz tih razloga smatra da je osporenim aktom pravilno naloženo tužiocu MKD, da višak prihoda nad rashodima ostvaren u ranijem periodu, rasporedi na povećanje osnovnog kapitala-uloga neprofitne organizacije UG i da izvrši upis istog u sudski registar, jer da je tako ostvareni višak sredstava dužan upotrijebiti za djelatnost mikrokreditiranja, saglasno članu 14. ZMKO iz 2001. godine, a ne na povećanje uloga fizičkih lica koji imaju svojstvo članova, a ne osnivača ili suosnivača MKO, koji su pristupili 06. aprila 2004. godine, na osnovu odluke Upravnog odbora UG i ugovora od 26. aprila 2004. godine, na koje akte tužena nije dala saglasnost, niti ih je naknadno mogla poništiti, zbog nenadležnosti. Navedeno je da takva odluka nije u skladu sa članom 38., u vezi sa članovima 4. i 35. ZUIF, pa da tužioci neosnovano smatraju da im pripada pravo na 90% ukupno ostvarenog viška prihoda nad rashodima i pored toga što nisu u MKO unijeli osnivački kapital-ulog. Osporila je prigovore tužioca MKD da mu je u postupku koji je prethodio donošenju osporenog akta uskraćeno pravo da iznese svoje argumente, jer da su u kontroli poslovanja prisustvovali zakonski zastupnik J.G. i zamjenik D.M., te B.Š. knjigovođa, koji su ovlašćenim radnicima tužene dali potrebne informacije i dokumentaciju, te prisustvovali završnom sastanku u kojem je zakonski zastupnik u završnoj riječi izložio sve što je imao namjeru da iznese tokom postupka, a da u ponovljenom postupku tužena nije utvrđivala činjenice, niti izvodila nove dokaz, nego da je samo otklonila procesne propuste koji se tiču obrazloženja osporenog akta. Postupajući po uputama iz presude od 23. decembra 2010. godine koji su se odnosili na obrazloženje ranijeg rješenja, da su u osporenom aktu dati potpuni i detaljni razlozi za odluku. Navedeno je da se ne radi o distribuciji sredstava UG izvan tužioca MKD, nego da predmetna sredstva ostvarenog viška prihoda nad rashodima i dalje ostaju stavka kapitala MKD i da služe u svrhu mikrokreditiranja. Kako su donirana sredstva i ostvareni višak prihoda nad rashodima stavke kapitala, a da bilanci MKD nemaju ove stavke, uvažavajući prirodu nastanka viška novčanih sredstava u skladu sa članom 4. Odluke i naprijed navedenim zakonskim odredbama, da je osporenim aktom pravilno dat nalog tužiocu MKD da izvrši upis povećanja osnovnog uloga UG, jer da je to jedini mogući način da se ovaj dio kapitala tužioca MKD zadrži i da služi u svrhu mikrokreditiranja. Predložio je da se odbiju zahtjevi tužilaca.

Zainteresovano lice UG je u odgovoru na zahtjeve navelo da je upoznato sa sadržajem zahtjeva i da očekuje da će odluka suda biti donesena u skladu sa zakonom.

Potrebno je ukazati da je u prethodno provedenom postupku, Vrhovni sud Republike Srpske odlučio o zahtjevima tužilaca presudom broj: 11 0 U 006478 13 Uvp od 23. decembra 2013. godine kojom su zahtjevi odbijeni, na koju su tužioci izjavili apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine.

Odlučujući o apelaciji tužilaca protiv te presude, Ustavni sud Bosne i Hercegovine je odlukom broj: AP-1328/14 od 10. novembra 2016. godine, usvojio apelaciju apelanata, u ovom postupku tužilaca, MKD, J.G. i D.M. i ukinuo presudu donesenu po zahtjevima tužilaca i predmet vratio ovom sudu da po hitnom postupku donese novu odluku, nalazeći da je povrijeđeno njihovo pravo na pravično suđenje iz člana II/3e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije pred nepristrasnim sudom, jer da je u istom predmetu, isti sudija Edina Čupeljić, učestvovala kao član vijeća Okružnog suda u Banjaluci, u kojem je donesena meritorna odluka o tužbi u upravnom sporu, kao i u sastavu sudskog vijeća koje je meritorno odlučivalo o zahtjevu za vanredno preispitivanje presude tog suda, donesene u ponovljenom postupku.

Ovaj sud je odlučujući u ponovnom postupku, razmotrio zahtjeve tužilaca, pobijanu presudu i date odgovore na zahtjev, saglasno članu 39. ZUS, kao i cjelokupne spise predmeta upravnog spora i upravne stvari, te je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Predmet ovog upravnog postupka i upravnog spora je zakonitost rješenja kojim je tužiocu MKD naloženo da radi otklanjanja nepravilnosti u poslovanju, višak prihoda nad rashodima u iznosu od 1.271.850 KM, ostvaren do dana 08. oktobra 2007. godine, rasporedi na povećanje osnovnog kapitala-uloga UG osnivača MKO, u svrhu kreditiranja socijalno ugroženih lica i razvoja mikropreduzetništva, koja je kao neprofitna organizacija poslovala do tada i da u sudski registar izvrši upis povećanja osnovnog kapitala-uloga UG u tom iznosu.

Tužioci osporavaju zakonitost osporenog akta tvrdnjom da predmetni višak prihoda nad rashodima u iznosu od 1.271.850 KM, ostvaren do 08. oktobra 2008. godine, treba da ostane tužiocu MKD u svrhu mikrokreditiranja i da na taj način treba predmetni iznos knjižiti.

Iz stanja spisa predmeta proizlazi da je osporeni akt donesen u izvršenju presude nižestepenog suda od 23. decembra 2010. godine, kojom je naloženo tuženoj da otkloni procesne nedostatke ranijeg rješenja od 13. juna 2008. godine, koji se odnose na obrazloženje akta. Donošenjem osporenog akta ti nedostaci su otklonjeni. Činjenično stanje na osnovu kojeg je riješeno ranijim rješenjem i nakon njegovog poništavanja osporenim aktom, utvrđeno je u prethodno provedenom postupku vršenja nadzora i kontrole zakonitosti poslovanja tužioca MKD, koju su prema članu 21. Zakona o mikrokreditnim organizacijama („Službeni glasnik Republike Srpske” broj: 64/06, u daljem tekstu: ZMKO iz 2006. godine), izvršili ovlašćeni radnici tužene, za period poslovanja od 08. oktobra 2007. godine kao dana upisa tužioca u sudski registar, do dana kontrole sa finansijskim podacima na dan 31. decembra 2007. godine. O utvrđenom stanju je dana 19. maja 2008. godine sačinjen zapisnik, a osporeni akt je donesen na osnovu ovlašćenja iz odredbe člana 4. stav 4. Zakona o agenciji za bankarstvo Republike Srpske, Prečišćeni tekst („Službeni glasnik Republike Srpske” broj: 67/07), u vezi sa članom 21. MKO iz 2006. godine.

Utvrđene činjenice u postupku kontrole, a koje su utvrđene u obrazloženju osporenog akta i presude su: da je UG dana 11. decembra 2001. godine, osnovalo neprofitnu MKO kao jedini osnivač; da je odlukom Upravnog odbora UG od 06. aprila 2004. godine, izvršen prenos 90% osnovnog uloga na dva fizička lica, direktora MKO J.G. 55% i zamjenika direktora D.M. 35%, bez naknade, koji su upisani u sudski registar kao članovi MKO, sa visinom osnivačkih uloga saglasno procentu prenesenog uloga; da je MKO od početka obavljanja poslova mikrokreditiranja, pa do kontrolisanog perioda ostvarila višak prihoda nad rashodima u ukupnom iznosu od 1.271.850 KM, koji potiče od sredstava namijenjenih za humanitarne svrhe; da je dana 08. oktobra 2007. godine, izvršeno usklađivanje poslovanja, organizacije i akata sa odredbama važećeg ZMKO iz 2006. godine, tako da je MKO organizovana kao MKD, odnosno kao privredno društvo kapitala, za čije organizovanje su tužioci kao osnivači izvršili uplatu osnovnog kapitala u skladu sa članom 27. istog zakona, te da je izvršen upis usklađene organizacije u sudski registar; da je Skupština MKD dana 07. aprila 2007. godine, donijela odluku o raspodjeli ostvarenog viška prihoda nad rashodima, kojom je od ukupnog iznosa ostvarenog viška prihoda nad rashodima od 1.036.180 KM (u taj iznos nisu uključena donirana sredstva od 235.670 KM), dio od 55% ili 569.899 KM usmjereno na povećanje osnovnog kapitala, srazmjerno učešću članova MKD u osnovnom kapitalu i to: UG iznos od 569,90 KM ili 0,1%, DUIF iznos od 56.989,90 KM ili 10%, D.M. iznos od 198.894,75 KM ili 34,90% i J.G. iznos od 313.444,45 KM ili 55%, a preostalih 45% ili 460.000 KM da je raspoređeno na vlasnike udjela prema njihovom učešću u osnovom kapitalu i to: UG iznos od 466,28 KM, DUIF iznos od 46.628,10 KM, D.M. iznos od 162.732,07 KM i J.G. iznos od 256.454,55 KM. U toku postupka kontrole tužena je osporila valjanost te odluke, pa je Skupština tužioca MKD na vanrednoj sjednici od 23. aprila 2008. godine, odluku poništila.

Na osnovu tako utvrđenih činjenica tužena je osporenim aktom naložila tužiocu MKD da višak prihoda nad rashodima (zajedno sa doniranim sredstvima), rasporedi na povećanje osnovnog kapitala UG i da postupi kao što je navedeno u dispozitivu osporenog akta, te je presudom odlučeno kao što je navedeno i istom osporeni akt održan na snazi.

Pobijana presuda je pravilna.

U skladu sa odredbom člana 4. stav 5. ZUIF, kojom je propisano da udruženja ili fondacije obavljaju privredne djelatnosti koje nisu neposredno povezane sa ostvarivanjem njihovih osnovnih statutarne ciljeva i aktivnosti (nesrodne privredne aktivnosti) preko posebno osnovanog pravnog lica, UG je kao nevladina organizacija dana 11. februara 2011. godine, osnovalo MKO kao neprofitnu i nedepozitnu organizaciju, u cilju obavljanja privredne djelatnosti, tj. djelatnosti mikrokreditiranja, čija je osnovna svrha bila dodjela mikrokredita socijalno ugroženim licima i koja je tako poslovala do 08. oktobra 2007. godine. Sredstva za dodjelu kredita su obezbijeđena i na kreditnoj osnovi, što proizlazi iz ugovora na koje su se tužioci pozvali i koji su priloženi uz tužbu tužioca MKD, koje je MKO zaključila sa IOCC, pa je MKO korištenjem tih sredstava ostvarila naprijed navedeni višak prihoda nad rashodima, koji iznos osim kamata sadrži i donirana sredstva. U periodu poslovanja MKO nije raspolagala sa tim sredstvima i nije ih usmjerila za obavljanje djelatnosti kreditiranja, koju obavezu je imala prema članu 14. stav 1. ZMKO iz 2001. godine, prema kojem je ostvareni višak prihoda nad rashodima mikrokreditna organizacija obavezna upotrijebiti za obavljanje djelatnosti mikrokreditiranja, nego je to učinila nakon što je svoju organizaciju uskladila sa odredbama ZMKO iz 2006. godine. Rasporedila ih je kao da se radi o neraspoređenoj dobiti, na naprijed opisani način. Međutim, kako je višak sredstava stečen za vrijeme dok je MKO poslovala kao neprofitna i nedepozitna organizacija, takva raspodjela je bila protivna odredbama člana 4. stav 2. ZUIF, kojom je propisano da se višak prihoda nad rashodima ostvaren obavljanjem privredne djelatnosti mora investirati u osnovne statutarne aktivnosti udruženja ili fondacije, da nije

dozvoljena direktna, niti indirektna raspodjela viška prihoda nad rashodima iz privredne djelatnosti osnivačima, članovima udruženja, članovima upravljačkih organa, odgovornim licima, radnicima, donatorima ili trećim licima, a u vezi sa članom 14. ZMKO iz 2001. godine, koji propisi se trebaju primijeniti, jer se radi o sredstvima koje je ostvarila MKO, a ne MKD.

Predmetni višak prihoda nad rashodima koje ostvarila MKO, osporenim aktom je pravilno usmjeren za obavljanje osnovane statutarne aktivnosti, a to je djelatnost mikrokreditiranja. Da bi se ta sredstva mogla upotrijebiti u propisane svrhe, trebalo ih je knjižiti na povećanje osnovnog uloga osnivača MKO, jer se uplata uloga i vrši u svrhu obezbjeđenja uslova za obavljanje osnovne djelatnosti. Kako je UG jedini osnivač MKO, pravilan je stav tužene da se ta sredstva trebaju knjižiti na povećanje njegovog uloga, a time na povećanje osnovnog kapitala MKD, a ne i na povećanje osnovnog uloga članova MKO J.G. i D.M., jer su isti postali članovi bez unosa kapitala i bez uplate osnivačkog uloga, na osnovu odluke Upravnog odbora UG iz 2004. godine. Prenos izvršen tom odlukom na rukovodna lica MKO i to 90% osnovnog uloga bez naknade, nije postupanje, niti upravljanje imovinom udruženja sa pažnjom dobrog domaćina i dobrog privrednika, pa je pomenuta odluka donesena protivno odredbi člana 38. ZUIF, zbog čega je tužena pravilno zaključila da ta odluka nije pravno valjana. Međutim, takva odluka je izvršena i u sudskom registru je provedena 2004. godine, kada su kao članovi MKO upisani i J.G. sa iznosom uloga od 2.750 KM, što čini 55% i D.M. sa iznosom uloga od 1.750 KM, što čini 35%, koji sa preostalim ulogom UG od 500 KM, čini osnovni ulog od 5.000 KM propisan članom 4. stav 2. ZMKO iz 2001. godine. Taj iznos osnovnog uloga u novcu koliko im je preneseno bez naknade i dalje je ostao na imenu tužilaca J.G. i D.M., ali se njihov udio nije mogao povećati po osnovu ostvarenog viška prihoda nad rashodima u MKO, jer isti nije rezultat njihovog rada i ne predstavlja dobit za raspodjelu, nego je rezultat trećih faktora. Prigovori da se ne radi o besteretnom prenosu osnovnog uloga tužiocu nisu dokazali. Iz dokaza na koje su se pozvali ne proizlazi da su vršili uplatu osnovnog uloga. Uplaćeni osnovni ulog od dana osnivanja MKO do dana upisa ovih tužilaca na osnovu pomenute odluke i ugovora od 26. aprila 2004. godine se nije mijenjao.

Iz iznesenih razloga tužiocu J.G. i D.M., neopravdano smatraju da imaju pravo na povećanje njihovih osnivačkih uloga. To pravo ne pripada ni tužiocu DUIF, jer je pristupio MKO na dan reorganizacije u MKD, a višak prihoda nad rashodima je ostvaren prije njegovog pristupanja. Pogrešno tužiocu zaključuju da je osporenim aktom naložena distribucija novčanih sredstava jednom od osnivača, jer predmetna sredstva ostaju u okviru MKD. Istima se povećava ulog osnivača MKO kao što je navedeno, ali sredstva služe u svrhu obavljanja osnovne djelatnosti MKD, sa kojima tužiocu, sada kao suosnivači i dalje raspolažu. Kako sredstva ostaju na raspolaganju MKD, neosnovan je prigovor tužilaca da se osporenim aktom vrši favorizovanje jednog od suosnivača MKO. Iz istih razloga je neosnovan i prigovor da je donošenjem osporenog akta došlo do miješanja u ugovorene obaveze tužilaca koje imaju prema ranije zaključenim ugovorima sa IOCC i da ih neće moći ispoštovati. Pored navedenog, kontroli poslovanja tužioca MKD prisustvovali su zakonski zastupnik i njegov zamjenik. Na zapisnik sačinjen po okončanju tog postupka izjavili su prigovor, iz čega proizlazi da je postupak proveden u skladu sa odredbama Odluke o kontroli i nadzoru mikrokreditnih organizacija („Službeni glasnik Republike Srpske” broj: 3/07) i time je tužiocu MKD omogućeno učešće. U ponovljenom postupku tužena je bila dužna da otkloni nedostatke koji se tiču procesnih propusta, na koje je ukazano u presudi od 23. decembra 2010. godine, što je bio razlog da se ne prihvati zahtjev tužioca da mu se u tom postupku omogući izvođenje dokaza saslušavanjem tužilaca. Tužilac MKD je učestvovao u postupku kontrole, a u podnesku 27. januara 2011. godine nije predložio izvođenje novih dokaza, nego je samo zahtijevao razmatranje njegovog pravnog stanovišta u vezi primjene materijalnog prava, što nije bio razlog za otvaranje rasprave radi saslušanja tužioca, pa ne stoje prigovori istaknuti na te okolnosti. Ovaj tužilac je svoje

pravno stanovište koje je iznio u podnesku, iznio i u tužbi i u zahtjevu i isto je razmatrano od strane nižestepenog suda i ovog suda.

Tužiocima tvrde da je donošenjem osporenog akta i presude povrijeđen zakon na njihovu njihovu štetu. Taj navod je bez osnova, jer ni iz jedne odredbe zakona ne proizlazi da se višak prihoda nad rashodima u smislu člana 4. stav 2. ZUIF i člana 14. stav 1. ZMKO iz 2001. godine, ostvaren za vrijeme poslovanja nedepozitne i neprofitne mirokreditne organizacije iz člana 2. stav 1. istog zakona, kojim je propisano da je mikro kreditna organizacija u smislu ovog zakona nedepozitna i neprofitna organizacija čija je osnovna djelatnost davanje mikro kredita, treba da ostane tužiocu MKD i da se na taj način knjiži. Bez osnova je i prigovor da je osporenim aktom i presudom tužiocima povrijeđeno pravo na imovinu propisano članom 1. Protokola I uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Navodi o kršenju prava na imovinu su zasnovani na prigovorima da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje i da je proizvoljno primijenjen materijalni propis. Međutim, kao što je naprijed navedeno u osporenom aktu i u presudi kojom je održan na snazi osporeni akt, dati su jasni i uvjerljivi razlozi zbog kojih MKD ostvareni višak prihoda nad rashodima MKO do 08. oktobra 2007. godine, u iznosu od 1.271.850 KM, ne može raspodijeliti članovima, odnosno zašto ta sredstva ne mogu ostati MKD na način kako traže tužiocima, pa imajući u vidu da u spisu predmeta nema nijednog dokaza iz kojeg proizlazi kršenje prava na imovinu, niti su se tužiocima na relevantan dokaz u tom smislu pozvali, ovaj sud nalazi da su navodi o kršenju prava na imovinu iz člana 1. Protokola I uz Evropsku konvenciju, očigledno neosnovani.

Slijedom prednjeg, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi propisani odredbom člana 35. stav 2. ZUS, zbog čega su zahtjevi za njeno vanredno preispitivanje odbijeni, na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona, jer se nisu ostvarili razlozi za poništenje osporenog akta iz člana 10. istog zakona.

Zapisničar
Margareta Nikić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić